

JONATHAN TROPPER

Het boek van Joe

Vertaald uit het Engels
door Daniëlle Alders

*Voor mijn dochter, Emma Yetta Tropper,
wier lach en liefde me elke dag weer verjongen,
en ter nagedachtenis aan de geweldige dame
wier naam ze draagt, Yetta Tropper, die elke
kamer die ze binnenkwam verlichtte.*

Boek een

Now a life of leisure and a pirate's treasure
Don't make much for tragedy
But it's a sad man my friend who's livin' in
his own skin
And can't stand the company

Better Days, BRUCE SPRINGSTEEN

It's a town full of losers
I'm pulling out of here to win

Thunder Road, BRUCE SPRINGSTEEN

Slechts een paar miezerige maanden na mijn moeders zelfmoord liep ik de garage in, op zoek naar mijn honkbalhandschoen, toen ik daar Cindy Posner op haar knieën aantrof, terwijl ze opgewekt mijn oudere broer, Brad, zat te pijpen. Hij stond tegen het gereedschapsbord van onze vader geleund en de hamers en moersleutels tinkelden muzikaal als kerstklokken aan hun haakjes, terwijl hij met een merkwaardig verveelde uitdrukking op zijn gezicht naar het plafond keek. Zijn spijkerbroek en boxer hingen rond zijn knieën, zijn hand rustte afwezig op haar heen en weer gaande hoofd terwijl ze haar verrassend luidruchtige orale diensten verleende. Ik stond aan de grond genageld tot dat Brad, die voelde dat ik er was, zijn blik van het plafond afwendde en me aankeek. Hij keek niet verschrikt, niet gegeneerd dat hij in zo'n compromitterende positie was gesnapt, maar had dezelfde blik vol vermoeide gelatenheid die hij altijd leek te hebben wanneer ik erbij betrokken was. Inderdaad. Ik word hier in de garage gepijpt, en de kans is vrij groot dat dat jou nooit zal gebeuren. Cindy, die met haar rug naar me toe zat, merkte me een paar seconden later op en werd onmiddellijk hysterisch,

ze vloekte en tierde tegen me terwijl ik haastig, doch ietwat verlaat, de aftocht blies. Op dat moment was ik dertien.

Het zou heel goed kunnen dat Cindy zich iets zelfverzekerder zou hebben gedragen als ze wist dat deze gebeurtenis jaren later zou worden ver-
eeuwigd in het eerste hoofdstuk van de autobiografische bestseller die ik zou schrijven en, zoals bij de meeste succesvolle boeken, in de onvermijdelijke film die kort daarna zou volgen. Op dat moment was ze niet langer Cindy Posner, maar Cindy Goffman, omdat ze met Brad was getrouwd tijdens het laatste jaar van hun studie, en ik kan wel zeggen dat het feit dat ik dit in mijn boek heb verwerkt onze reeds wankele verhouding geen goed deed. Het boek heet *Bush Falls*, naar het kleine stadje in Connecticut waar ik ben opgegroeid, een woord dat ik losjes gebruik, omdat de jury nog in beraad is over het feit of ik überhaupt wel volwassen ben geworden.

Je hebt vast wel van *Bush Falls* gehoord, of de film met Leonardo DiCaprio en Kirsten Dunst gezien, die aardig wat heeft opgebracht. Of misschien heb je wel iets gelezen over de controverse die het heeft veroorzaakt in mijn geboorteplaats, waar ze zelfs een gezamenlijk proces wegens smaad tegen me zijn begonnen dat nergens toe heeft geleid. Hoe dan ook, het boek was zo'n tweeënhalp jaar geleden

een instant bestseller, en zo werd ik heel eventjes een kleine beroemdheid.

Iedere eikel kan ongelukkig zijn wanneer het allemaal niet goed gaat, maar je moet wel een uniek soort eikel zijn, een echte vernieuwer op eikelgebied, om ongelukkig te zijn als het allemaal zo fantastisch gaat als het mij gaat. Op mijn vierendertigste ben ik rijk en succesvol, ga ik vrij regelmatig met iemand naar bed en woon in een luxe vierkamerappartement aan de Upper West Side in Manhattan. Dit zou meer dan voldoende reden moeten zijn om me het gevoel te geven dat ik de wereld bij zijn spreekwoordelijke kladden heb, en toch heb ik de laatste tijd het vage vermoeden dat ik onder dit alles een treurige, eenzame klootzak ben, en dat al enige tijd ben.

Hoewel er tegenwoordig geen gebrek aan vrouwen is in mijn leven, lijkt het er toch op dat elke relatie die ik in de tweeënhalve jaar sinds de publicatie van *Bush Falls* heb gehad, bijna precies acht weken heeft geduurd, en steeds in essentie hetzelfde patroon heeft gevolgd. In de eerste week trek ik alle registers open – goede restaurants, concerten, Broadwayshows en trendy nachtclubs – en vermijd ik bescheiden verheven geklets over de literaire wereld ten faveure van actualiteiten, films en roddels over beroemdheden, waarmee je scoort in de *dating scene* van New York, hoewel niemand dat zal

toegeven. Niet dat het niets waard is om een gevierd schrijver te zijn, maar verhalen over feestjes bij Miramax of over dat je met Leo en Kirsten op de set hebt rondgehangen, leveren je veel sneller een wip op, en met een beter slag vrouwen. Week twee en drie zijn over het algemeen het best, dat is de tijd die je het liefst in een flesje wilt vangen en opslaan, voornamelijk door de endorfineroes van nieuwe seks. Op een bepaald moment in de vierde week word ik verliefd, overweeg ik zelfs even dat zij De Ware zou kunnen zijn, en dan gaat alles in slow motion naar de klote. Ik wauwel, ik weifel, ik word onzeker, ik dring me op. Ik voer psychologische experimentjes uit op mezelf of op de betreffende vrouw. Je snapt wel wat ik bedoel. Dit gaat zo een paar pijnlijke, gênante weken door en in week zeven hopen we allebei uit de grond van ons hart dat de relatie op magische wijze uit zichzelf zal oplossen, door een natuurramp of spontane ontbranding, alles om te vermijden dat we het vermoedende en riskante terrein van een echte breuk moeten doorkruisen. De laatste week 'nemen we wat tijd', die eindigt met een laatste, plichtmatig telefoongesprek waarin de breuk definitief wordt en eventuele logistieke problemen worden opgelost. Ik geef de tas en trui van Donna Karan die je in mijn appartement hebt laten liggen af bij de portier, je kunt de boeken die ik je heb geleend wel houden, dank je

wel voor de herinneringen, nee hoor, geen wrok, zullen we vrienden blijven? et cetera, tot walgens toe.

Ik weet dat het van een zwak karakter getuigt om anderen de schuld van je problemen te geven, maar ik weet vrij zeker dat dit allemaal Carly's schuld is. Carly Diamond was mijn vriendinnetje op de middelbare school, de eerste en tot nu toe enige vrouw van wie ik ooit heb gehouden. We waren ons hele laatste jaar samen en hielden van elkaar met de hevige, tijdloze overtuiging van tieners. Dat was hetzelfde jaar waarin alle afschuwelijke gebeurtenissen die ik in mijn boek beschrijf zich voordeden, en mijn relatie met haar was het enige lichtpuntje in mijn troosteloos uitdijende universum.

Technisch gezien zijn we nooit echt uit elkaar gegaan. We hebben eindexamen gedaan, waarna we naar verschillende *colleges* gingen, Carly naar Harvard en ik naar NYU. We hebben nog geprobeerd de relatie op afstand voort te zetten, maar door mijn standvastige weigering om naar de Falls terug te komen voor onze gezamenlijke vakanties werd het wel heel erg lastig, en na een tijdje groeiden we gewoon uit elkaar, maar we hebben onze relatie nooit officieel ontbonden. Na college kwam Carly naar New York om journalistiek te studeren, en toen zijn we een van die lange, rommelige postdoctorale vriendschappen begonnen waarbij je net

vaak genoeg met elkaar naar bed gaat om elkaar volslagen in de war te brengen maar uiteindelijk, door een opeenvolging van slechte timing en complicaties met derden, het puurste wat je ooit hebt gekend volledig om zeep neukt.

We hielden toen nog steeds van elkaar, dat was wel duidelijk, maar hoewel Carly onze relatie weer nieuw leven wilde inblazen bleef ik redenen verzinnen om me niet te binden. Het maakte niet uit hoeveel ik van haar hield, en dat deed ik echt, ik bleef de klankkleur van onze relatie vergelijken met de rauwe schoonheid en het gevoel van ontdekking die ons elk moment vergezelden toen we zeventien waren. Op het moment dat ik eindelijk de enormiteit van mijn fout besepte, was het te laat en was Carly weg. Het was verdrietig, maar begrijpelijk dat ik haar één keer had verloren. Dat ik de tweede kans die de goden me hadden gegund zorgeloos had weggesmeten vereiste zo'n krachtige combinatie van arrogantie en domheid dat ik dat wel ontwikkeld moest hebben, want ik weet bijna zeker dat ik niet altijd zo'n grote klootzak ben geweest. Ik heb het mezelf nooit vergeven dat ik psychologische spelletjes met haar heb gespeeld tijdens haar jaren in New York: haar het hof maken als ik voelde dat ze wegglipte en me weer terugtrekken zodra ik me weer zeker voelde. Ik liet me dragen door haar onwrikbare geloof in ons, zelfs op momenten waarop

ik dat gevoel niet deelde, en hield haar aan het lijntje met uitgesproken en gesuggereerde beloften, die ik nooit nakwam. Toen ik eindelijk begon te begrijpen hoe erg ik haar had gebruikt, had ik haar volledig opgebruikt. Met een gebroken hart en totaal afgeknapt verliet ze New York, en ze ging terug naar de Falls om daar te gaan werken als managing editor van *The Minuteman*, de plaatselijke krant. Elke keer als ik denk dat ik over haar heen ben, word ik midden in de nacht wakker, zo radeloos hunkerend naar haar dat je zou denken dat het pas gisteren was dat ze is vertrokken en niet tien jaar geleden.

Vanaf dat moment gaat er geen dag voorbij waarop ik niet word geplaagd door een vaag maar krachtig gevoel van spijt, en iedere vrouw met wie ik uitga herinnert me aan wat ik door mijn vingers heb laten glippen. Dus op een bepaalde manier is het Carly's schuld dat ik midden in de nacht alleen in bed lig als de telefoon gaat, waarvan het elektronische gejam als een sirene de deken van stilte in mijn appartement doorboort. In het algemeen krijg je geen goed nieuws als mensen je om twee uur 's nachts bellen. Mijn eerste gedachte, als ik omhoog zwem door de dichte, absintachtige waas van door alcohol opgewekte slaap, is dat het Natalie is, mijn psychotische ex-vriendin met een borderlinestoornis die me opbelt om me de huid vol te

schelden. Ik weet niet wat voor schade ik in acht weken aan haar blijkbaar breekbare geest zou kunnen hebben toegebracht, maar haar laatste therapeut heeft haar ervan overtuigd dat ze aanzienlijke onopgeloste problemen met me heeft en dat het haar ten goede komt, vanuit het oogpunt van geestelijke gezondheid, om me wanneer het maar bij haar opkomt te bellen, dag en nacht, om me eraan te herinneren wat een ongevoelige klootzak ik toch was. De telefoontjes zijn ongeveer vier maanden geleden begonnen en komen nu redelijk regelmatig, zowel thuis als op mijn mobiele telefoon: dertig seconden gescheld, gelardeerd met vulgariteiten, waaraan ik helemaal niets hoeft bij te dragen. Als ik niet bereikbaar ben, spreekt Nat net zo makkelijk haar kleurrijke toespraken op mijn voicemail in. Ze had altijd al een zwak voor radicale therapieën, net zoals ik de laatste tijd blijkbaar wordt aangetrokken tot vrouwen die daar behoefte aan hebben.

De telefoon blijft overgaan. Ik weet niet of hij twee of tien keer rinkelt, ik weet alleen dat hij er niet mee ophoudt. Ik rol me op mijn zij en wrijf stevig over mijn gezicht, om zo de slaap te verleiden mijn hoofd te verlaten. De huid van mijn wangen voelt aan als stopverf, los en vlezig, alsof ik door de eerdere nachtelijke excessen heel veel ouder ben geworden. Ik ben met Owen gaan stappen en zoals gewoonlijk zijn we straalbezopen geraakt.